

trætte Tinget med vidtløftige Oplæsninger, men blot minde om, at mit Partis Medlemmer dèr udtrykkelig hævdede, at dette Spørgsmaal var saa stort et Spørgsmaal baade socialt og økonomisk, at kun en Regering med virkelig Autoritet — med Tilvejebringelse af tilstrækkeligt oplysende Materiale — kunde forelægge en saadan Sag. Mit Partis Repræsentanter understregede altsaa udtrykkelig Sagens store sociale Betydning. Men samtidig bemærkede de i deres Mindretalsbetænkning følgende, som jeg skal tillade mig at gengive, nemlig at efter Socialdemokraternes private Forslag var Spørgsmaalet ikke løst paa en for de paagældende eller for Samfundet tilfredsstillende Maade, og saa tilføjedes der, at man krævede et Forslag forelagt af Ministeriet, og at dette Lovforslag skulde forelægges i Forbindelse med de fornødne finansielle Oplysninger og med Lovforslag om Tilvejebringelse af de for Staten og Kommunerne nødvendige Indtægter til Dækning af de med Sagens Gennemførelse forbundne Udgifter.

Det Krav, som mit Parti den Gang i sin Mindretalsbetænkning stillede, mener jeg siden den Tid er vokset i meget høj Grad i Vægt og i Berettigelse. Var det den Gang berettiget — hvad det altid er — af en Regering at kræve oplyst, hvorledes den tænker sig meget store, nye Udgifter dækket, saa er det det i endnu højere Grad nu, efter at vi i Mellemtiden har faaet oplyst af den højtærede Finansminister, at han ikke ser Udvej til at skaffe store, nye Beløb ind i Statskassen, hverken gennem nye Skatter eller gennem Laan. Under disse Forhold har vi sandelig Ret til at sige til Regeringen, at hvis det skal være andet og mere end Blaar i Øjnene paa Befolkningen, andet og mere end Valgfæsk og Fraser, saa maa vi forlange, at Regeringen viser Befolkningen, hvorfra de meget store Millionbeløb skal tages, som denne Sags Gennemførelse nødvendigvis vil kræve. Jeg tror, at i Øjeblikket er Befolkningens Øre meget opladt for den Slags Oplysning. Jeg tror, at Befolkningen forstaar, at enhver Kasten store Millionforslag paa Rigsdagens Bord, selv med de mest fristende Udsigter til Hjælp for den og den, har saare ringe Værdi, saa længe den vedkommende Regering ikke formaar med virkelig Myndighed og Vægt og Klarhed at pege paa, hvorfra disse store Beløb skal tages. Oplysning herom venter vi ikke blot i Kraft af selve Sagens Natur, ikke blot i Kraft af selve den øjeblikkelige økonomiske Situation, men først og frem-

mest i Kraft af det Krav, som mit Partis Medlemmer den Gang stillede i deres Mindretalsbetænkning. I Kraft deraf venter vi ikke blot Oplysninger om, hvorfra Pengene skal tages, men vi venter direkte, udformede Lovforslag om, hvorfra disse Beløb skal fremskaffes, ad hvilke Veje og med hvilke Byrder for de og de Samfundslag. Venstre mener, at i det Hovedprincip, jeg først nævned, nemlig Hjælp til Selvhjælp, staar vi meget stærkt med vort Krav netop under de nuværende Forhold, som jeg pegede paa før, bl. a. under Hensyn til de økonomiske Tilstande, men ogsaa af andre Grunde.

Naar man har sagt, at lige saa vist som Ulykkesforsikringen bør være vederlagsfri, lige saa vist bør Invaliditetsforsikringen og Hjælpen til kronisk syge være det, saa er denne Analogi ikke berettiget. Man kan med Rette sige, at den vederlagsfrie Ulykkesforsikring angaar kun de Ulykker, som udtrykkelig og uomtvistelig er Følger af det Arbejde, vedkommende Mand udfører i vedkommende Arbejdsgivers Tjeneste. Hvis en Mand er forsikret hos en Arbejdsgiver som Snedker, og hvis han i sin fritid i Kaadhed eller paa anden Maade kommer til Skade, er han ikke forsikret; men der er ingen, som med Rette kan hævde, at alle de Risikoer, som løbes med Hensyn til kroniske Sygdomme og deraf flydende Invaliditet, erhverves i en Arbejdsgivers Tjeneste. Jeg ser nok i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den højtærede Minister er stærkt inde paa dette at ville, om jeg saa maa sige, karakterisere alle Invaliditetssygdomme som Erhvervssygdomme; men det lader sig ikke gøre. Jeg indrømmer, at der findes Erhvervssygdomme, men der er ogsaa mangfoldige Tilfælde, i hvilke vedkommende har erhvervet sig sin kroniske Lidelse ikke i Kraft af Arbejdet, men i Kraft af en eller anden Fornøjelse. Der er maaske den Arbejder, der faar Gigtfeber, fordi han staar og arbejder paa en i sanitær Henseende mindre god Arbejdsplads, men der er virkelig ogsaa mange unge Mennesker af begge Køn, der faar Gigtfeber, fordi de gaar for let paaklædte til Bal; de kroniske Sygdomme erhverves ikke udelukkende ved Arbejde. Jeg indrømmer, at der gives Erhvervssygdomme, men der er mangfoldige andre Risikoer, som hænger sammen med vedkommende Menneskers mindre udviklede Forsigtighed, og paa Grundlag heraf mener jeg, at det er en saare naturlig Ting at dele denne Risiko paa en lignende Maade, som